ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత కలంనుంచి అగ్రశ్రేణి ధారావాహిక నవల

ఈ నవల సినిమా కావడం వెనుక సంగతులు

...

క్లయిమేక్స్ దాకా మొత్తం స్క్రిప్ట్ రాశాను. అది చాలా రోజులు కాంతారావు గారి వద్దనే ఉంది. ఆయనా సినిమా తీసే ప్రయత్నం విరమించుకోవడంతో, ఈ నవల మీద ఫిల్మ్ ఆర్టిస్ట్ శ్రీ మురళీమోహన్ ఆసక్తి చూపించారు. అలాగే వరంగల్ కి చెందిన మరో నిర్మాత శ్రీ కేశవరెడ్డి కూడా నన్ను కలిసారు. అప్పటికింకా రైట్స్ కాంతారావు గారి దగ్గరే ఉండడంతో ఆయన్ని సంప్రదించమని చెప్పాను.

ప్యాసా, కాగజ్ కేఫూల్ లాంటి గురుదత్ సినిమాలకి పనిచేసిన హిందీ రచయిత శ్రీ అల్ రార్ ల్వి తో రెండు మూడు రోజులు నవల క్లయిమేక్స్ గురించి 1982లో చర్చించాను. ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాం. కొద్దిపాటి మార్పులతో దాదాపుగా ఆ క్లయిమేక్స్ చిత్రీకరించారు. మొత్తానికి హిందీలో తొలిసారిగా సినిమాగా తీయబడ్డ తొలి తెలుగు నవల అన్న ఘనత ఆ విధంగా నా 'రేపటి కొడుకు ' కి దక్కింది.

- రచయిత

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

"ఎవరు? ఎన్నోవాడు? వాడి పేరేమిటి?"

"చెప్పను?"

"చెప్పాలి, చెప్పి తీరాలి. చెప్పు ఎవడా వెధవ? నా కడుపున చెడబుట్టిన వెధవెవడు?"

"చెప్పను"

"ఛాయా, చెప్పి తీరాలి" గది గోడలదిరేలా గర్జించింది కామేశ్వరమ్మ.

"చెప్పను..చెప్పను..చెప్పను.."

ఆమె గబుక్కున లేచి తన గదిలోకి పరిగెత్తింది., కామేశ్వరమ్మ పిలుస్తున్నా వినకుండా.

కామేశ్వరమ్మ మంచం మీద నుంచి లేచి ఛాయ గది వైపు నడిచి, గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయింది.

పందిరి పట్టెమంచం మీద పడుకుని వుంది ఆమె. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది దిండులో తలదాచుకుని. కామేశ్వరమ్మకి తెలుసు ఆమె ఎంత అమాయకురాలో, నెమ్మదస్తురాలో.

కామేశ్వరమ్మ మనసంతా జాలితో నిండిపోయింది ఆమె మీద. దగ్గరికి నడిచివెళ్ళి, పక్కన కూర్చుని తలమీద చేయి వేసి, చేత్తో తలని రాస్తూ అంది.

"వద్దులే, ఇప్పుడే చెప్పొద్దులే, తర్వాత నెమ్మదిగా చెప్పొచ్చులే..ఏడవక"

"ఎప్పటికీ చెప్పను" ఏడుస్తూనే అన్నది ఆమె.

"ఏడవద్దన్నాగా మరి" లాలనగా అంది కామేశ్వరమ్మ.

"నన్ను సత్తెనపల్లి పంపించేస్తారా?" దీనంగా అడిగిందామె.

"పంపనులే"

అయినా ఏడుస్తూనే వుంది ఛాయ, సాయంత్రం అంతా ఇంటికి తిరిగి వచ్చేదాకా. అంతా తిరిగి వచ్చినా ఇంకా ఏడుస్తూనే వుంది, అలానే పడుకుని.

10

అందరికన్నా ముందు శాంత వచ్చింది ఆఫీసు నుంచి. తన గదిలోకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని కాఫీ కోసం వంటగదిలోకి వెళ్ళింది. వంటగదిలో ఛాయ కనపడలేదు. ఎప్పటిలా చిరునవ్వుతో పలకరించి కాఫీ ఇవ్వడానికి.

మధ్య హాల్లో మంచం మీద పడుకుని ఉంది కామేశ్వరమ్మ పైనున్న దూలాలవంక చూస్తూ. తనని చూసి కూడా పలకరించకపోవడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది శాంతకి.

ప్రక్కన కూర్చుంటూ అడిగింది.

"ఏం జరిగిందత్తయ్యగారూ? అలా ఉన్నారే? ఒంట్లో బాగోలేదా?"

"కూర్చోమ్మా" అంది కామేశ్వరమ్మ, శాంత సర్దుకుని కూర్చోడానికి సరిపడ చోటునిస్తూ.

"ఏం జరిగిందండీ?" అడిగింది శాంత, ఏదో ఉందని గ్రహించేసింది, కామేశ్వరమ్మ కంఠస్వరాన్ని బట్టి.

"చాలానే జరిగింది మనకెవరికీ తెలియకుండా."

కామేశ్వరమ్మ ఏడ్చిన గుర్తుగా, బుగ్గల మీద చారలు కనబడుతున్నాయి. వాటిని చూసి మరింత ఆశ్చర్యపోయింది శాంత.

"టెలిగ్రాం ఏదయినా వచ్చిందా?" అడిగింది భయంగా.

"రాలేదు ఎవరూ పోలేదు, వస్తున్నారు"

"ఎవరు? ఎప్పుడు?"

"మొగో ఆడో తెలియదు కానీ, ఇంకో అయిదు నెలలో వస్తున్నారు."

"నా కర్థం కావటం లేదు మీరు చెప్పేది. వివరంగా చెప్పండి."

"ఛాయకి నాలుగో నెల".

శాంత మొహంలో కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు. అలాగే చూస్తుండిపోయింది కామేశ్వరమ్మ కళ్ళలోకి పిచ్చిదానిలా.

"ఏమిటి? మళ్ళీ చెప్పండి?" అని అడిగింది.

"ఛాయని అడిగేశాను ఇందాకే. నాలుగో నెల."

"నాకూ అనుమానం వేసింది కానీ అడగలేదు నేను. నిజమేనన్నమాట."

"నిజమే"

"ఛీ,ఛీ"

"పిచ్చిపిల్ల"

"ఎవరట?"

"చెప్పలేదు"

"సత్తెనపల్లి పంపిచేద్దామత్తయ్యా, ఇరుగు పొరుగుల కెవరికయినా తెలుస్తే మనల్ని తప్పుపడతారు అనవసరంగా."

"ఇప్పుడు జరిగిందదే"

"పక్కింటివాళ్ళెవరయినా మిమ్మల్ని అడిగారా?" గాభరాగా అడిగింది శాంత.

"కాదు, వాడెవడో బయట వెధవ కాదు."

"అంటే?"

"ఛాయని నాశనం చేసిన వెధవ మన ఇంట్లో వాడే"

మరోసారి శాంత మొహంలో కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు.

"నిజమా?" అడిగింది వణికే కంఠంతో.

"అవును"

"ఛాయ చెప్పిందా? మీరనుకుంటున్నారా?"

"బతిమాలగా, బతిమాలగా ఛాయే చెప్పింది."

"ఎవరది?" గుండెలు బిగపట్టుకుని అడిగింది.

"చెప్పలేదు,"

"దాయకండి, మా వారేనా?"

"దాయటం లేదు, నాకు ఛాయ చెప్పలేదు ఎవరో?"

"ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"ఏమో, చెప్పలేదు."

"అంటే ఈ ముగ్గురిలో ఎవరో ఒకరటా?!

"అవును"

"అవునా?"

"ఎక్కడుంది ఛాయ?"

"గదిలో పడుకుని ఏడుస్తోంది."

"నేనడగనా?"

"అడుగు చెపుతుందేమో."

శాంత కొంగుతో నుదుట పట్టిన చెమటలని తుడుచుకుంది. ఛాయ గదివైపు అడుగులు వేసింది. కాసేపు పడుకుని ఏడుస్తున్న ఛాయ వంక చూసి, పెద్దగా నిట్టూర్చి లోపలికి వెళ్ళింది.

ప్రక్కన కూర్చుని భుజం మీద చెయ్యివేసి పిలిచింది శాంత మృదువుగా.

"ఛాయా"

పలకలేదు ఛాయ, మరోసారి పిలిచింది. అయినా పలకలేదు.

"ఏడవకు అత్తగారు చెప్పారు, లే లేచి కళ్ళు తుడుచుకో."

బలవంతంగా ఛాయని లేవనెత్తింది శాంత. ఆ కాస్సేపు ఛాయ అంటే జాలికలిగింది శాంతకి. బహుశా ఆ స్థితిలో ఉన్న ఆడపిల్లని చూస్తే, మరో ఆడపిల్లకి జాలి తప్పకుండా కలుగుతుందేమో?

"ఏడవకన్నానా? కళ్ళు తుడుచుకో."

తనే స్వయంగా కళ్ళు తుడిచింది శాంత ఛాయ చీర కొంగుతో.

"ఇప్పుడు చెప్పు ఏం జరిగింది? ఎలా జరిగింది? ఎప్పుడు జరిగింది? ఎవరు?

ఛాయ ఇంకా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూనే ఉంది. ఇన్ని నెలల నుంచీ దాచుకున్న దుఃఖం ఇంకా తీరలేదు.

"చెప్పు, మా ఆయనా?"

"..."

"దీక్షా? ఫోటో తీయించుకోడానికి వెళ్ళినప్పుడా?"

"..."

"అవధానా? తాగి వచ్చినప్పుడా?"

"..."

"చెప్పాలి మరి అడుతుతూంటే, చెప్పు ఎవరూ?"

"చెప్పను"

"చెప్పకపోతే నా మీద ఒట్టే చెప్పు."

"ఊహూ"

"బాధపడనులే, మా ఆయనా."

"చెప్పను."

"ప్లీజ్ ఛాయ చెప్పు ఆయన అయినా నాకు బాధలేదు చెప్పు, ఎవరు?"

"సారీ"

"నువ్వు చెప్పకపోతే నాకివ్వాళ నిద్రపట్టదు."

"సారీ చెప్పనే చెప్పను."

"చెప్పకపోతే ఎలా?" కోపంగా అరిచింది శాంత.

"నాకిష్టం లేదు, చెప్పను."

"నేను ఎవరి చెవిలో ఊదనులే, నాకు మాత్రం చెప్పు" బుజ్జగిస్తూ అడిగింది శాంత.

"నన్ను తిట్టండి, కొట్టండి, నరకండి, నేను చెప్పనుగాక చెప్పను."

ఛాయ మళ్ళీ ఏడుస్తూంటే శాంతకి ఛాయమీద దయ, జాలి, కోపం ఒక్కసారిగా పొంగుకొచ్చాయి.

ఛాయని ఇంక మాట్లాడించడం ఇష్టంలేక, ఒక్క ఉదుటున లేచి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది శాంత.

బి షిఫ్టు పూర్తి చేసుకుని శర్మ వచ్చాడు. శాంత తర్వాత, సరాసరి తన గదిలోకి వెళ్ళాడు, చొక్కా విప్పుతూ అడిగాడు శాంతని శర్మ.

"కాస్త కాఫీ తెచ్చిపెట్టు"

శాంత చదువుతున్న పుస్తకంలోంచీ తల ఎత్తకపోవడం వల్ల మళ్ళీ అడిగాడు శర్మ, ఇంకాస్త గట్టిగా.

"కాఫీ"

అయినా శాంత కదలక పోవడం ఆశ్చర్యాన్ని, కించిత్ కోపాన్ని కలిగించింది శర్మకి.

"నిన్నే కాఫీ" ఇంకాస్త గట్టిగా అన్నాడు లుంగీ అందుకుంటూ, లుంగీ కట్టుకుని ప్యాంట్ విడిచి, దాన్ని హేంగర్‌కి తగిలించాడు. చిల్లర డబ్బులు ప్యాంట్ జేబులోంచి గలగలమంటూ కిందపడ్డాయి. ఆ చప్పుడికి కూడా శాంత తిరిగి చూడకపోవటం వల్ల, శాంతకి కోపం వచ్చిందని గ్రహించాడు శర్మ.

వంగి చిల్లర ఏరుతూ ఎందుకు వచ్చి ఉంటుందా అని ఆలోచించాడు, తన గురించి మళ్ళీ ఎవరన్నా చెడుగా చెప్పి ఉంటారు బహుశా, ఎవరయి ఉండొచ్చు? చాలాకాలం తర్వాత శాంతకి కోపం వచ్చినట్లుంది.

"ఏం పుస్తకం అది!" అడిగాడు దగ్గరకి నడిచి.

చలనం లేదు శాంతలో. చేతిలో చిల్లరని చప్పుడయేలా శాంత ఎదురుగా ఉన్న గాడ్రేజ్ ఫోల్డింగ్ టేబుల్ మీదకి చల్లాడు.

"ఏం జరిగింది? ఎవరు చెప్పారీసారి?" అడిగాడు భుజాల మీద చేతులు వేస్తూ.

చప్పుడయేలా పుస్తకం మూసి, పుస్తకాన్ని టేబుల్ మీదకి గిరాటేసి అన్నది శాంత తెచ్చిపెట్టుకున్న శాంతంతో.

"అలా కూర్చోండి" మంచం వైపు చూపించింది.

శాంత దాచుకుంటున్న కోపాన్ని గ్రహించి ఒక్కక్షణం గుండె ఆగిపోయినట్లయింది శర్మకి. కిక్కురుమనకుండా, భార్య చెప్పినట్లుగానే వెళ్ళి కూర్చున్నాడు మంచం మీద. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు శాంత కళ్ళలోకి.

శాంత లేచి, తమ గది తలుపులు మూసిలోపల గొళ్ళెం పెట్టి, మళ్ళీ వచ్చి కూర్చుంది కుర్చీలో భర్త కెదురుగా.

"ఏం జరిగింది? జీతంలో ఏభైదాచాను. ఎవరు చెప్పారు? అందుకేనా?"

"మీ వయసెంత?" సూటిగా అడిగింది.

"ముప్పై అయిదనుకుంటాను"

"ఛాయ వయసు?"

"ఏం?"

"పద్దెనిమిది, మీకు పదిహేడేళ్ళకే పెళ్ళయి ఉంటే ఛాయ వయసు కూతురుండేది మీకు."

"ఛీ, నేనీ మధ్య ఛాయవంక కన్నెత్తయినా చూడటం లేదు, అబద్ధం చెప్పి ఉంటుంది."

"నేను మొదటే మీకు వార్నింగ్ ఇచ్చాను, ఛాయనేమయినా చేస్తే మీకు విడాకులిచ్చేస్తానని, అందుకు నాకాధారాలున్నాయని, అవకాశాలు కూడా ఉన్నాయని."

"నా మాట నమ్ము, అసలు నిన్నేం జరిగిందంటే, 'ఏమ్మా? ఒంట్లో కులాసాగా ఉండటం లేదూ' అని అడిగానంతే, నీతోడు, మన బాబు తోడు."

"ఛాయ కిప్పుడు నాలుగో నెల."

పక్కలో బాంబు పడ్డట్టుగా, కత్తి పట్టుకుని ఎవరో మీదకి వచ్చినట్టుగా భయపడ్డాడు శర్మ.

"ఛాయకి నాలుగో నెలా?" అడిగాడు.

"అక్షరాలా నాలుగోనెల నడుస్తోంది."

"అసాధ్యం, ఎలా జరిగింది?"

"అది మీరు చెప్పాలి, ఏరోజు? ఎన్ని రోజులు, ఎంతకాలం నుంచీ?"

"శాంతా"

"అదికాదు సమాధానం, చెప్పండి" రౌద్రంగా అరిచింది శాంత.

అయోమయంగా చూస్తూ అన్నాడు శర్మ.

"నాకర్థం కావటం లేదు నువ్వేమంటున్నావో."

"మీరు నాముందు నటించవద్దు, నిజం చెప్పండి."

"నాకేం పాపం తెలియదు, నిజమే చె..."

"నాకు ఛాయ చెప్పింది," శర్మ మాటలకి అడ్డుపడుతూ చెప్పింది శాంత. "ఛాయ నాకంతా చెప్పింది, ఎందుకు చేశారిలా?"

"ఛాయ చెప్పిందా? నేను నమ్మను, చెప్పినా పచ్చి అబద్ధం చెప్పింది."

"అది మీకలవాటు"

"కానీ ఇప్పుడు నిజమే చెపుతున్నాను."

"మీ నోటి మాటలమీద నమ్మకం పోయి చాలా ఏళ్ళయింది. మీ ప్రవర్తన, స్వభావం మీద నమ్మకం కుదిరింది, అవి చెడువని."

తల అడ్డంగా ఊపుతూ అన్నాడు శర్మ.

"నో నో నో, నెవర్, నాకు తెలియదు, ఛాయ అబద్ధం చెప్పింది."

భర్త కళ్ళల్లోకి చూస్తుండిపోయింది శాంత. వెంటనే చేతులతో ముఖం కప్పుకుంది, ఏడుస్తున్న శాంత వంక జాలిగా చూశాడు శర్మ, ముందుకి వంగి ఓదార్చపోయాడు.

"నన్ను ముట్టుకోకండి" అరిచిందిశాంత.

"నిన్ను ముట్టుకోవద్దా" దిగ్భ్రమ చెంది అడిగాడు శర్మ. శాంత దూరంగా తోసేస్తుంటే.

"మీరంటే నాకసహ్యం."

"శాంతా" కోపం, బాధ మిళితమయిన కంఠంతో అన్నాడు శర్మ గట్టిగా.

ఆ దంపతులిద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు చాలాసేపు. అలాగే శిలా ప్రతిమల్లా కూర్చుండిపోయారు. శాంత ఏడుపుని ఆపుకుని లేచి నిలబడింది. భర్తవంక చూడనయినా చూడకుండా, కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి, కూజాలోని నీళ్ళు గ్లాసులోకి వంచుకుని, ఆ నీళ్ళతో మొహం కడుక్కుంది, ఏడ్చిన గుర్తులు కనబడకుండా.

తర్వాత పౌడర్ రాసుకుంది.

"శాంతా నన్ను నమ్ము, నాకేం తెలియదు, ఏ ఒట్టు వేయమంటే ఆ ఒట్టు వేస్తాను."

"....."

"ఛాయ అబద్ధం చెప్పింది, షి ఈజ్ ఎ లయర్, షి ఈజ్ ఎ డెవిల్."

శాంత పొడిగా అన్నది శర్మతో, చేతి గడియారం వంక చూసుకుని.

"అవధాని వచ్చి ఉంటాడు, పిలవండోసారి, నేను పిలుస్తున్నానని."

"అలాగే"

శర్మ బయటికి వెళ్ళి కొన్ని క్షణాల్లో అవధానితో వచ్చాడు.

"కూర్చో అవధాని" అన్నది శాంత.

శాంత సీరియస్‌గా ఉండటం గమనించి కూర్చున్నాడు కుర్చీలో. అన్నయ్య మొహంలోకి చూశాడు, శర్మ మొహం కూడా పాలిపోయి ఉండటం గమనించాడు అవధాని.

"మీరు కాసేపు బయటకి వెళ్ళండి" శర్మ నుద్దేశించి అన్నది శాంత.

శర్మ మాట్లాడకుండా బయటికి నడిచాడు.

"తలుపు దగ్గరికి వేయండి" అరిచింది శాంత, శర్మ గుమ్మం దాటుతూంటే,

"ఏమిటొదినా?"

అవధాని ముందర మాట్లాడాలనే శాంత మౌనంగా ఉండిపోయింది అయిదారు నిమిషాలు. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేకపోయాడు అవధాని. వదిన తననిలా గుచ్చి గుచ్చి చూడటం అంతకన్నా భరించలేక అడిగాడు.

"ఏమిటొదినా?"

"ఇది కోర్టుకాదు, 'అంతా నిజమే చెపుతాను' అని ప్రమాణం చేయకపోయినా నిజం కావాలి నాకు, ఐవాంట్ ది ట్రూత్."

"అడగండి"

"ఛాయకీ, నీకు ఎలా కుదిరింది సంబంధం?"

"వదినా" బిత్తరపోతూ అన్నాడు అవధాని.

"చెప్పు ఎన్ని నెలలనుంచి?"

"మీరు నన్ను అవమానిస్తున్నారు."

"నా ప్రశ్న నేను నిన్ను అవమానిస్తున్నానా అని కాదు, ఆ ప్రశ్న అడిగినప్పుడు ఆ సమాధానం చెప్పు. నా ప్రశ్న ఎన్ని నెలల నుంచి? అని, దానికి సమాధానం చెప్పు. ఎప్పటినుంచీ, సిగ్గులేదూ?"

అవధాని మొహంలో రంగులు మారాయి వెంటనే, కందగడ్డలా అయిపోయింది మొహం, కోపంతో పిడికిళ్ళు బిగిసుకున్నాయి, కాని దాదాపు పుష్కరం నుంచీ ఎంతో ప్రేమతో చూస్తున్న వదిన అలా తిట్టినా, ఎదురు తిరిగే ధైర్యం లేదు అవధానిలో. కామేశ్వరమ్మ మీదయినా ఎదురు తిరగగలడు కాని, వదినని పల్లెత్తుమాట అనలేదు, శర్మతో కాపురం చేయగలుగుతున్న శాంత అంటే అవధానికి ఎంతో గౌరవం. అందుకే వెంటనే నోరు విప్పలేకపోయాడు. కోపాన్ని, దెబ్బతిన్న అహాన్ని దిగమింగుకోడానికి ప్రయత్నం చేస్తూండిపోయాడు.

"కమాన్ స్పీకప్" కంచుకంఠంలా మ్రోగింది శాంత కంఠం.

"మీరు చాలా పొరబడుతున్నారంటాను" అవధాని తన కోపాన్ని దాచలేకపోయాడు.

తను మరీ అంత గట్టిగా ప్రారంభించి ఉండకూడదనుకుంది శాంత.

"ఛాయ అబద్ధం చెబుతుందంటావా? అసలు ఛాయ ఎప్పుడయినా అబద్ధం ఆడిందా. ఈ ఇంటికి వచ్చాక."

"లేదు"

శాంత కాసేపు మాట్లాడలేదు, అవధానికి కోపం తగ్గేందుకు అవకాశం ఇస్తూ.

"అర్ధరాత్రి ఈ ఇంట్లో ఏం జరిగినా నాకు తెలియదనుకోకు."

"అంటే?"

"నీవల్ల ఛాయకి నాలుగోనెల ఇప్పుడు."

"శుద్ధ అబద్ధం" అరుస్తూ లేచాడు అవధాని.

"కూర్చో, ఇప్పుడే ఒప్పుకున్నావు ఛాయ అబద్ధం ఆడదని."

"నాకు తెలిసినంత వరకు అబద్ధం ఆడలేదు, కాబట్టి ఒప్పుకున్నాను. బహుశాఅబద్ధం ఆడేందుకు ఇప్పటిదాకా అవకాశం రాలేదేమో!" రెండో వాక్యం కాస్సేపు ఆలోచించి అన్నాడు అవధాని.

"అయితే నువ్వు ప్రవరాఖ్యుడినంటివా"

"ఇలా నిలదీసి అడిగించుకోవడం కంటే నరకం మరోటిలేదని తెలుస్తోంది ఇప్పుడే ఐ ప్రామిస్, నాకేం తెలియదు, నమ్మితే నమ్మండి."

"అసలు నీ కెంతమంది ఆడవాళ్ళతో పరిచయం బయట?"

"ఎవరితో పరిచయం లేదు."

"అబద్ధం ఆడకు, ఒకరా? ఇద్దరా? ఇంకా ఎక్కువమందా?

నిస్పృహగా చూసి అన్నాడు అవధాని.

"నిజం?"

"నిజం"

"మరి సుందరి?"

"ఎవరు?"

అవధాని చెయ్యి చొక్కా బటన్ మీదికి వెళ్ళింది ఆదుర్దాగా.

"సుందరి, హెడ్మాస్టరుగారమ్మాయి నీకసలు పరిచయమే లేదా?"

"మీకెలా తెలుసు?"

"ప్రశ్నకి ప్రశ్న కాదు సమాధానం"

"సుందరి నా గర్ల్‌ఫ్రెండ్"

"అంతేనా? అసలు పరిచయమే లేదా?"

"పరిచయం ఉంది కాబట్టే గర్ల్‌ఫ్రెండ్ అయింది."

"మరి నా ప్రశ్న ఏమిటి? అర్థం కాలేదా?"

అవధాని తల వంచుకున్నాడు.

"ఈ చిన్న విషయానికే అబద్ధం ఆడిన వాడివి, నిన్ను ఛాయకు నెలతప్పటంలాంటి పెద్ద విషయంలో నమ్మమంటావు?"

శాంత కుడిచేత్తో చిటికలు వేస్తూ అంది.

"ఇది ఇంటర్వ్యూ కాదు నిజం చెప్పు."

"నిజమే చెప్పాను, నాకేం తెలియదు."

నా స్పృహగా, విసుగ్గా చూసింది తల వంచుకుని కూర్చున్న అవధానిని.

"వెళ్ళు, బాగా ఆలోచించుకుని నాకు నిజం చెప్పు, తప్పు చేశావు అని ఒప్పుకో చాలు, ఇది కోర్టు కాదు, నిన్నెవరూ ఇక్కడ ఉరితీయరు, తప్పు ఒప్పుకున్నంత మాత్రాన."

అవధాని లేచి తలుపు వైపు నడిచాడు.

"ఆ అన్నలకి తమ్ముడేగా నువ్వు కూడా, ఆయన్ని లోపలికి తగలడమను" విసురుగా అన్నది.

వెంటనే శర్మ లోపలికి వచ్చాడు, శర్మ వస్తుండగానే అన్నది శాంత.

"ఇక మీరు దాచి ప్రయోజనం లేదు, నాకు అవధాని అంతా చెప్పాడు."

"వాడేడీ?"

"మిమ్మల్నిద్దర్నీ చూశాడు అవధాని."

"నరికి పోగులు పెడతాను వాణ్ణి అబద్ధం ఆడితే, వాడు మాత్రం తక్కువ తిన్నాడా? డిసెంబర్ 31న నైట్‌క్లబ్‌కి వాడు వచ్చాడన్న సంగతి నీకింతవరకూ చెప్పానా? ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు, అయినా నా మీద లేనిపోనివి కలిపించి చెప్తాడా?"

"అలా రంకెలు వేయకండి అనవసరంగా, వెంటనే వెళ్ళి దీక్షని ఉన్న పళంగా తీసుకురండి నేను పిలుస్తున్నానని"

"దేనికి?"

"చెప్పినట్లు చేయండి, నన్ను విసిగించక."

"అలాగే"

"ఛాయ విషయం పొరపాటునయినా అనకండి ఆయనతో."

"అలాగే"

శాంత రెండు నిముషాలు ఊపిరి పీల్చుకుని బయటికి వచ్చింది.

"ఏమిటమ్మా అరుస్తున్నావ్" అడిగారు సోమయాజులు.

ఓ మూలగా వున్న కుర్చీలో మూతి ముడుచుకుని కూర్చుని వున్నాడు అవధాని. కామేశ్వరమ్మ ఏడుస్తోంది.

"ఏం లేదు, తెలిసిందా మీకు? అడిగింది శాంత"

"ఇప్పుడే చెప్పింది, ఇంకోసారి కనుక్కో ఛాయని" అన్నాడు సోమయాజులు.

శాంత మళ్ళీ ఛాయ గదిలోకి వెళ్ళింది. అలాగే పడుకుని ఉంది ఛాయ. నిద్రపోతోంది ఏడ్చి ఏడ్చి, పిలిచినా పలకలేదు, ఛాయని లేపటం ఇష్టం లేక తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది శాంత.

శర్మ పావుగంట తర్వాత వచ్చి చెప్పాడు.

"స్టూడియోలో లేడు దీక్ష, రవీంద్రభారతికి వెళ్ళాడట ఫోటోలు తీయడానికి, డ్రామా అనుకుంటాను, రాత్రవుతుంది, షాపు తాళం చెవులు ఇంట్లో ఇచ్చేయమని చెప్పాడట కుర్రాడికి.

"మంచిది" అన్నది శాంత.

11

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి నిద్రపోతున్న ఛాయని లేపింది శాంత.

"ఏడ్చి, ఏడ్చి బుగ్గలు చూడు ఎలా అయాయో? మొహం కడుక్కో అన్నం తిందాం" చెప్పింది. ఛాయ వద్దనకుండా లేచింది. బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళింది మధ్య గదిలోంచి, ఎవరివంకా చూడకుండా. కామేశ్వరమ్మా సోమయాజులు ఛాయవంక గుడ్లప్పగించి చూస్తుండిపోయారు. అవధాని ఛాయ ఉనికినే గమనించనట్లు ట్యూబ్‌లైట్ వంక చూస్తుండిపోయాడు.

"మీకూ వడ్డిస్తున్నానత్తయ్యా. ఇవాళ ఆడవాళ్ళం ముగ్గురం కలిసి తిందాం" అన్నది శాంత.

"నాకాకలిలేదు. ఇవాళ బాగానే కడుపు నిండీ పోయిందమ్మా" సగం కోపంగా, సగం దుఃఖంగా అన్నది కామేశ్వరమ్మ.

"నాకూ నిండిపోయింది. అయినా ప్రయత్నిద్దాం - లేవండి" అన్నది లేని నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ.

నాలుగయిదు నిముషాలు బ్రతిమాలించుకుని అన్నానికి లేచింది కామేశ్వరమ్మ. వంటగదిలో ఛాయ ముగ్గురికీ పీటలు వేసి కంచాలు పెట్టింది. వడ్డించింది.

ముగ్గురూ అన్నానికి కూర్చున్నారు. కూర అన్నం పూర్తయేంతదాకా ఎవరూ ఏం మాట్లాడలేదు. మధ్య నడుమ సోమయాజులు కొడుకులిద్దరితో ఏదో నెమ్మదిగా మాట్లాడ్డం వినిపిస్తోంది.

"ఛాయా, నువ్వు నెయ్యి వేసుకోలేదు" సంభాషణలోకి దిగుతూ అన్నది శాంత.

"ముందర నెయ్యి కలుపుకున్న అన్నమే" జవాబిచ్చింది ఆమె.

కాసేపు ఎలా ప్రారంభించాలో శాంతకే తెలియలేదు మామూలుగా అడిగినట్లుగా అడిగింది.

"దీనికి కారణం ఎవరో తెలిసింది. దీక్ష కదూ!"

-తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో-